

A Fővárosi Ítéltábla a Pacsay & Sándor Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Sándor Tamás Zoltán ügyvéd) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek a dr. Bodolai László ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen sajtó-helyreigazítás iránt indult perében - a Fővárosi Törvényszék 2017. április 28. napján kelt 40.P.25.404/2016/9. számú végzésével kijavított - a Fővárosi Törvényszék 2016. június 30. napján kelt 40.P.25.404/2016/5. számú ítélete ellen a felperes részéről 6. és 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes által szerkesztett lapot üzemeltető ...-nek (címe) 15.000 (tizenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság - a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban - ítéletével a felperesnek az ... oldalon, a ... rovatban ... napján „...” címmel megjelent cikkben foglaltak miatt sajtó-helyreigazítás közzétételére kötelezés iránt előterjesztett keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 50.000 forint + 13.500 forint áfa, mindösszesen 63.500 forint ügyvédi munkadíjat, mint perköltséget. Megállapította továbbá, hogy a feljegyzett 36.000 forint illetéket a Magyar Állam viseli.

Ítéletének indokolásában idézte a Pp. 342. § (1) bekezdését, az Smtv. 12. § (1) bekezdését, a PK 13. számú állásfoglalás I. pontját. Rögzítette, hogy a hatályon kívül helyezést követően felhívta a felperest a helyes alperes megjelölésére. Az immáron helyesen megjelölt alperessel szemben lefolytatott eljárásban megvizsgálta, hogy a helyreigazítási kérelem megalapozta-e a keresetet, azaz írásbeli közlést valósít-e meg az elektronikus úton megküldött kérelem. Ebben a körben utalt a Pp. 342. § (1) bekezdésére. Megítélése szerint a Pp. 342. § (1) bekezdésének megfelelő írásbeliség azt jelenti, hogy a felperes által írásjelek útján megfogalmazott, az alperes által pedig olvasás által felfogott és értelmezett helyreigazítási kérelmet kell eljuttatni a sajtószervhez. A kommunikáció

hétköznapi, a sajtó területén bevett módja az e-mail használata. Az e-mail határidőn belüli elküldését, kézhez vételét a perben az alperes kifejezetten elismerte. Ennek híján az e-mailben történt helyreigazítási kérelem valóban nem lehetne joghatályos, minthogy igazolatlan a címzett részére történő kézbesítés. Ha az alperes nem reflektált volna a helyreigazítási kérelemre, a hatályos kézhezvételt bizonyítatlannak találta volna, de a felek egyező nyilatkozatával szemben nem foglalhatott állást. Megállapítása szerint így a helyreigazítási kérelem a megadott határidőn belül eljutott írásban az alpereshez.

Az ügy érdemében osztotta az alperes azon álláspontját, hogy a perbeli cikknek nem érintettje közvetlenül a felperes, a szöveg megfogalmazásából egyenesen következően semmiképpen sem, de a szöveg egészének vizsgálata alapján is arra jutott, hogy az olvasó a perbeli eset vonatkozásában nem a felperesi önkormányzatra, hanem a ... uszodára gondol, hiszen a cikk témája elsősorban az az esemény, hogy ...-én és ... általános iskola diákjai az úszásórát követően fejfájásra, szédülésre és hányingerre panaszkodtak. A cikk mondandója mindenekelőtt az, hogy milyen ok húzódohatott meg a panaszok hátterében. A ..., ... utaló közlés az esettel, a panaszok keletkezésének okával csak olyan értelemben hozható összefüggésbe, hogy a cikk elmondja, a polgármester nyilatkozott az ...-nek a víz minőségével összefüggő szakértői véleményre alapítottan, az ügygel összefüggésben tényszerű tájékoztatást adva. A cikkben tehát csupán információt közlő személyként jelenik meg. A cikk utolsó bekezdése ugyan tartalmaz utalást a felperes vonatkozásában, ám ez az utalás is marginális a cikk fő témájához képest. Az újságíró itt azt említi, hogy a önkormányzat egy korábbi, hasonlóan tekinthető esetben miként járt el, az a felperesre hátrányos tartalomként nem jelenik meg. A cikk éppen arról számol be, hogy hasonló esetben az önkormányzat szigorúbban járt el. A cikk utolsó ide kapcsolódó mondata arról is tájékoztatja az olvasót, hogy 2011. évhez képest az uszoda üzemeltetését a felperestől a ... vette át, ebből egyértelműen megtudható, hogy a perrel érintett ügyben nem a felperes vonható felelősségre, megjelölve azt a jogi személyt, aki igen. Kiemelte, hogy a felperes polgármestere nem azonos a felperessel, a cikkben nem mint a felperes képviselőjében eljáró személy került idézésre, így az ő személyével kapcsolatos közlés a felperesre vonatkozó tartalmat, tényállítást, felelősségére vonatkozó véleményt nem tartalmaz.

A felperes a helyreigazítás iránti kérelemben maga sem kifogásolta a cikk ... vonatkozó részét, sem pedig a cikk utolsó bekezdését. A helyreigazítási kérelemben a felperes ezen cikkrészekre helyreigazítást nem kért, így nem teljesül a kereset vonatkozásában a Pp. 343. § (4) bekezdésében írt törvényi követelmény sem. A felperes határozottan megjelölte az igényelt helyreigazító nyilatkozat tartalmát, az azonban nem tartalmazza a cikk azon részeit, amelyek - ha nem is érdemi módon, de tartalmilag - valamelyest összefüggésbe hozhatóak lehetnének a felperessel.

Kiemelte, hogy a cikk tartalmának egészét figyelembe véve sem következett az olvasó a felperesre, mint a cikkben szereplő ... uszoda esetleges hibáinak felelőssére, különösen amiatt, hogy a cikk utolsó mondata jelzi, hogy az uszoda üzemeltetője eltér a per felperesétől.

Osztotta az alperes azon érvelését, hogy a helyreigazító közlemény nem felel meg az Smtv. 12. § (1) bekezdésében foglaltaknak, a keresetet elutasító rendelkezést azonban nem erre, hanem arra alapította, hogy a felperesről a perbeli cikk sem való, sem valótlan tény nem állított, nem is híresztelt, vele kapcsolatban való tényeket sem tüntetett fel hamis színben. Utalt arra, hogy bocsánatkérésre vonatkozó nyilatkozat helyreigazításként nem szerepeltethető. A helyreigazítás törvényi célja ugyanis a valótlan tényközlések valós közléssé korrigálása.

A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a perköltség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság a ... számú végzésével az 5. sorszámú ítéletben a feleket és képviselőiknek nevét feltüntető részét és keltezését kijavította azzal, hogy az alperes neve helyesen alperes neve, az ítélet meghozatalának helyes keltezését pedig 2017. január hó 6. napja.

Az ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és a kereseti kérelmének való helyt adást kérte.

Megjegyezte, hogy bár az 5. sorszámú ítélet fejrésze még a korábbi alapperbeli alperest jelöli meg peres félként, ugyanakkor a szintén 5. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv és a 4. sorszámú idézés helyesen tünteti fel a pontosított kereset szerinti alperest, az ... Szerkesztőségét.

Álláspontja szerint az első fokon eljáró bíróság helytelen következtetésre jutott a perbeli cikk és anyagok értelmezése alapján, tekintettel arra, hogy a felperes polgármestere valóban nem azonos a felperessel, hiszen egy önkormányzat, mint jogi személy képviselőjén keresztül, azaz a polgármesteren keresztül tehet bármilyen nyilatkozatot, kijelentést. Így a polgármestere a képviselőjében, nevében tett nyilatkozatot a perbeli események kapcsán, a cikk olvasója egyértelműen az önkormányzatra gondol annak elolvasása során, a polgármester személye kapcsolatot teremt a cikkben írt eset és közte. A cikk végén felhozott korábbi esetben is az író már az első mondatban az önkormányzatot minősíti és ezzel a perbeli eseményben való eljárása vonatkozásában rossz színben tünteti fel, mivel a tartalmat úgy kezdi, hogy korábban a ... uszodával sokkal szigorúbb volt az önkormányzat. A cikk írója a polgármester nyilatkozata után úgy fogalmaz, hogy a tömeges rosszullét ezért nagyon rejtélyesnek tűnt és az ezt követő bekezdésben a kórházi dokumentumra hivatkozással szintén a klórmérgezésre utal, mellyel egyértelműen a törvényes képviselője kijelentését tünteti fel hamis színben.

Az alperes nem hiteles tájékoztatása folytán a jóhírnévhez való joga sérült, amit bizonyít az, hogy más sajtószervek újságcikkeket közöltek, amelyet az alperes perbeli cikkében foglaltakat alapul véve rossz színben tüntet fel őt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A felperes fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az arra alapított érdemi döntésével és levont jogi következtetéseivel a Fővárosi Ítéltábla mindenben egyetértett, ezért az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezésben írtakra tekintettel a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá.

A másodfokú bíróság nem vizsgálta azt, hogy az előzetes helyreigazítási kérelem vonatkozásában az írásbeliség követelménye érvényesült-e tekintettel arra, hogy az alperes annak megérkezését, határidőben való megküldését nem kifogásolta.

Az ügy érdemében osztotta az elsőfokú bíróság is az alperes azon álláspontját, hogy a perbeli cikknek nem érintettje közvetlenül a felperes, a cikk perben kifogásolt részei nem a felperesre vonatkoznak. Az elsőfokú bíróság által teljeskörűen ismertetett jogszabályi rendelkezések szerint a helyreigazítás iránti igény előterjesztésének feltétele az, hogy a sérelmezett közlések a kérelmet előterjesztőre vonatkozzanak. A PK 13. számú állásfoglalás I. pontja értelmében a sajtó-helyreigazítást az kérheti, akinek személyére a sajtóközlemény nevének megjelölésével, vagy egyéb módon utal, vagy akinek a személye a sajtóközlemény tartalmából felismerhető.

A felperes keresetlevelében a cikk első részében megjelent közlések vonatkozásában kérte helyreigazítás közzétételét. Bár a keresetlevelél megjelöli azt is, hogy a cikk utolsó bekezdése való tényeket tüntet fel hamis színben, ezen utolsó bekezdés vonatkozásában azonban helyreigazítási kérelem előterjesztésére nem került sor.

A perbeli cikk felperes által kifogásolt első része vonatkozásában megállapítható, hogy az nem a felperesre vonatkozik, a cikk a ... uszodában történt rosszulállattal foglalkozik, azt kívánja feltárni, hogy a 39 gyermek miért lett rosszul. Ennek keretében közli azt, hogy egy 12 éves gyermeknél a rosszulállat háttérében klórmérgezés állhat. A cikk ezen része a felperesre, a ... vonatkozóan ténymegállapításokat nem tartalmaz, gyerekek megmérgezésével az írás a felperest nem „vádolja meg”. A cikk ezen része valóban tartalmazza a polgármester nyilatkozatát, aki azonban csupán arra utal, hogy az uszodában történtek kivizsgálása történik meg és ennek keretében szakértővel megvizsgáltatták a mérgezés okait, aki a víz minőségét kiválónak ítélte.

A cikk utolsó bekezdése már valóban a felperesre vonatkoztatható, ebben a körben azonban helyreigazítási igényrel nem élt az alperes irányában, így a bíróság ebben a körben érdemi vizsgálatot nem folytathatott.

A felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, a másodfokú bíróság ezért kötelezte az alperes részére a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. §-a alapján másodfokú perköltség megfizetésére. Az alperes másodfokú perköltsége jogi képviselője munkadíjából áll, melynek összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése, (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján állapította meg.

A személyek polgárjogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 48.000 forint fellebbezési eljárási illetéket a felperes személyes illetékmentessége folytán az állam viseli.

Budapest, 2017. május 9.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Éva s.k.
előadó bíró

bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.

A kiadmány hitelül:

tisztviselő